

LBRIS

We know
books

GAVRIL PĂTRU

**Ceasu' și
cămașa miresii**

TEATRU

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2026

Gavril Pătru este actor, regizor și dramaturg.

Oltean prin naștere, bucureștean prin adopție, joacă la Teatrul Național din București. A absolvit Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică, secția Actorie, clasa profesor Florin Zamfirescu, Doru Ana, promoția 1996.

A obținut Premiul „Marin Sorescu” pentru Cartea de debut a anului 2022 pentru volumul „...Oltenești și O piesă proastă de teatru”, Uniunea Scriitorilor din România - filiala București - Dramaturgie, 2023.

Piesa „Moroi și pădăii” scrisă și regizată de el se joacă în prezent, cu casa închisă, la Teatrul Național din București, iar „Ceasu' și cămașa miresii” va avea premiera în primăvara anului 2026, la același teatru.

CUPRINS

MOROI și PĂDĂII
(moartea)
/ 9

CLOVN
(manifest artistic)
/ 53

Ceasu' și cămașa miresii
(nunta)
/ 93

Un triptic oltenesc fenomenal
/ 143

Scena 1

Mama: Ne-adunarăm toți?

Mihai (*în negru, cu ciorapi violet*): Da.

Natalia (*nu lasă niciodată iglița din mână*): Ce da, mă, ce da, unde-o vezi pe sor-ta?

Mama: Vorbește, fă, mai încet, că ne-aude lumea că ne certăm la căpătâiu' răposatului. Și nu vă mai certați, mă mamă, că uite ce ne dădu Dumnezeu! (*bocet pe ridicare și apropiere de sicriu*)

Natalia: Vezi unde umblă sor-ta?!

Mihai: Păi tu de ce n-o chemi dacă ești așa dășteaptă?

Natalia: Zâ-I, fă mamă, s-o cheme p'a nebună încoa'.

Mama (*oprindu-se din jelit și civil*): Cheam-o, mă mămă mă.

Mihai: Nu.

Natalia: Zâi, mama, despre ce e vorba, lasă că-i zâc io lu' sor-mea.

Mama: Nu, nu, că tre' să fim toți!

Natalia: Firi-ai, că te dau dracu' cu Bucureștiu' tău cu tot!

(*pe deschis ușa*) Costică, zi lu' nevastă-ta să vie-ncoa', c-o cheamă mama.

Mama: Șișiiiiii!

Mihai: Văzuși că nu muriși dacă te ridicași, îți căzu rangu', mai bine mulțumește-mi că mai scăpași de treișpe grame de celulită dă pă curu' ăla.

Natalia: L-auzâși, l-auzâși? Nici acu' nu are respect, că sunt mai mare ca iăl și l-am legănat pe picioare și așa-mi mulțumește el... (*pe ridicare și jelit*) Că dacă mai era taicu', n-avea el curaj... (*jelit*)

Mama: Lasă, fă mamă, iglița aia dâna mână...

Natalia: Nu, nu, că mai am o țără și termen, că nu-l las să plece pă lumea ailaltă fără ciorapii de i-am promis. (*dă să plângă*)

Se deschide ușa și îl vedem pe Costică, soțul Mirelei, mut de beat.

Costică: ... hhhmmhmm

Natalia: Îi zăsăși, mă?

Costică: Hmhmmh...

Mihai: ăsta e rupt. (*la ușă*) Mirelo, hai că te cheamă mama!

Costică: Hmhmmhmm...

Natalia: Du-te, mă, de-aci și culcă-te o țără, că să uită lumea la tine.

Mama: Lasă-l, mamă, că suferă și el, c-a ținut la tac-tu.

Natalia: Suferă pe dracu' să-l ia, că nu mai are cin' să-i dea de băut, d'aia...

Costică: Hmhmmhmm

Mihai: Ce zice?

Natalia: Nu știi tu limba aia.

Se aude de-afară Mirela

Tăticuleee, ce-ți făcui io de nu m-așteptași și pă mine, tată, tată...

Intră, dă cu ochii de soț.

Mirela: Ieși, mă, d-aci dă la taicu', te gășiși acu' să te-mbeți, hir'ear...

Costică: Hmmhmm...

Mirela (*închide ușa după, ca și când uitase*): E a doua oară când îl văd beat după ce l-am cerut dă bărbat, unde o fi beut, că io nu-l văzui! Ce e, mamă?

Mama: Stai jos aci, așa. Acu' că muri, trebuie să vă spui ceva la toți.

Mihai: Ce, are vr'un copil din flori?

Natalia: Taci mă, nărodule. Ce e, mamă, ne-a vândut casa? C-așa zicea, că nu ne lasă nimic.

Mirela: Bă, gata! Zi, mamă...

Mama: Mă mamă, ca s-avem liniște, tre' să facem ceva... Io nu v-am zis că tac-to... (*dă în plâns*)

Mirela: Zâi, fa mamă, odată!

Natalia: Taci, fă și las-o!

Mama: Răposatu' când s-a născut, s-a născut cu tichie...

Natalia: Îu, asta ne mai trebuia!

Mirela (*nedumerită*): Ce-i aia?

Mihai leșină.

Mamă: Îu, Doamne, ia-mă! Pune, fă, mâna și rădică-l! (*Mirelei*) Iar tu, adă niște apă să-i dăm pă față.

Mama: Gata, mamă, gata...

Mirela aduce apă. Degeaba.

Adă repede niște oțăt și dăschide ușa, să vadă lumea cât l-a iubit pe tac-so...

Când Natalia deschide ușa, mama începe să urle a jale.

Ăuuuu, că ce l-a mai iubit pe tac-so!...

Se trezește Mihai.

Mihai: Mai zi o dată ce spusăși, născut cu tichie?

Mama: Da, mă, mamă, da...

Nu apucă. Iar leșină Mihai.

Mirela: Ce dracu' – Doamne iartă-mă, taicule, iartă-mă – înseamnă tichie?

Mama și Natalia (*în același timp*): MOROI.

Deschide ușa B, toate capetele spre el. Blanc.

Scena 2

Sicriu la grădină, toți la curte. Toți patru pe trei scaune (înghesuiți).

Liniște, liniște, liniște.

După două minute, sună telefonul lui Mihai. Toți se sperie și fug afară, mai puțin mama.

(toată scena în șoaptă)

Mama: Îu Doamneee, Doamne, ce căzu' pe capu' nostru!

Mirela (*pe intrare*): Nu ai pic de respect pentru tata, fi'ț'ar telefonu' al dreacu', că nu putuși să-l dai să tacă.

Mihai: Nu pot, fa, că tre' să primesc un telefon important d-acasă, c-am lăsat pisica singură.

Mirela: Păi atunci dă-l pă trământat, și mai dă-o dreacu' dă pisică, că nu moare, că să te-nsori să faci un copil nu vrei, că ți se-aplecă.

Natalia: Are dreptate soru-mea, însoară-te, bă, că o nevastă și un copil te costă mai ieftin ca o pisică dă țânut.

Mama: Potoliți-vă, mă maică mă...

Dă în plâns, apoi iar liniște. După un timp, Mirela.

Mirela: Bon, și-acu' ce facem?

Mama: Tre' să facem rânduiala, ce trebuie, c-altfel nu mai avem liniște niciunu'.

Mihai: Voi mai credeți lucrurile astea, râde lumea dă noi, nu vă gândiți puțin?...

Natalia: Da, da' și dacă i-adăvărat, ce faci dup-aia, dăștăptu' pământului?

Mama: Mă mamă mă, v-aude tactu'.

Mirela: Ce-ai, mamă, o luași pă câmpii, cum s-audă dacă muri?

Mama: Aude și vede, mamă, că până-n 40 dă zile, sufletu' rătăcește p-aci pă Pământ.

Mihai: Doamne, în ce familie m-ai dat! Fa, cu voi vorbesc, că pă mama o-nțăleg, hai să ne folosim cartea de-am învățat-o mai mult io și pentru voi, că voi v-ați măritat de bine ce v-a plăcut cartea, **NU EXISTĂ AȘA CEVA DECÂT ÎN FILME ȘI ÎN CĂRȚI!**

Mihai: Bă, dacă nu crezi și dacă nu vrei să ne-ajuti, dă-i drumu' afară, că un bărbat rămasă în casă și (*pe plîns*) nu poți să te bazezi pă iăl...

Mihai: Nu vreau.

Mirela: Cum să ducă, fa, afară, că-i e urât, i-e frică. Este, frate-mio?!

De afară se-aude zgomot.

Mama: Ia vezi, mama, ce e...

Mirela: O fi al meu, i-o fi ieșit beutura pă gât.

Se duce la ușă. Iese.

Mihai: Natalio, soru-mea, nu-mi spune că tu mai crezi în treburile d-astea...

Mirela: Mamă, vino o țără, că te cheamă cineva.

Mama iese strângându-și baticul sub bărbie.

Natalia: Mă duc și io, să văd ce fac copiii...

Mihai: Cum adică, stai un pic, că io nu rămâi aci singur cu mortu'!

Natalia: Tata bă, nu mortu'... *(Începe să plângă și Mihai fuge pe ușă înainte să apuce Natalia să iasă.)*

Natalia: Ptiu, fir'ai dă fricos... (deschide ușa și șoaptă) Daniele, bă Daniele, mă n-auzi, ai, ia dă-te-n-coa, stai aci o țără cu taicu' să nu rămâie sângur, că mă duc să văd de copiii ăia *(Iese și-l lasă beat mort pe scenă singur).*

Timp de două minute, Costică se duce pe trei cărări încoace și încolo, îl mângâie pe mort, îi aranjează cravata și are tot timpul un dialog mut cu răposatul, la un moment dat se-mpiedică și răstoarnă chestia cu lumânări care se stinge, iar scena rămâne în beznă.

Costică: ... hîmî auî ofi...

(pe muțește vaietele și panica bețivului presărate cu zgomote de sticle și oale...)

Aprinde în final un chibrit și dă să aprindă o lumânare, la lumina chibritului vede că sicriul e răsturnat și mortul jos... Mai departe joc de actor mare, reușește și pune sicriul la loc, iar mortul cu capul unde-i erau picioarele. Îi aranjează iar părul, cravata, apoi îl pupă și iese.

Intră Natalia.

Natalia *(pe intrare)*: îu plecași fir-ai... bine că nu

intră nimini să vadă că lăsarăm mortu' sângur, să ne știe satu'...

Intră Mama, Mirela, Mihai.

Mama: Mă maică, ce facem, că trebui să facem lucrurile în rându' lumii?!

Mihai: Păi și dacă nu facem ce se-ntâmplă, voi vreți să pângăriți trupu' lu' tata să-l avem pe conștiință toată viața?

Natalia: Și dacă-i adevărat și vine noaptea de ne bântuie pînă crapă inima-n noi, ai?!

Mihai: Poate pă tine, că l-ai supărat, c-ai fugit d-acas' și ai lăsat școala și l-ai făcut dă răs în sat.

Natalia: Bine, mă năsămțătule, nu ță rușine că te-am legănat și ți-am dat îmbucătura și așa mulțumire-mi dai, ză-i mamă dumneata!

Mihai: Pă ce zăsăi, adăvăru'?

(Mirela, care a stat pe gânduri pînă acum.)

Mirela: Bă, terminați cu prostiile, fa mama, ai vorbit cu popa, ce-a zis de treaba asta?

Mama: Vorbii, aha, și-mi zisă să facem ce-avem de făcut pînă la groapă, că dup'aia nu mai putem să-l dezgropăm că iăl a pus camere de vederi în cemitir pă fonduri d-alea de IEuropa și sunt legate de Poliția de la vale, de la Vulpeni.

Mihai: A, bravo, mai intrăm și-n pușcărie pentru profanare de morminte.

Mirela: Taci, bă, dîn gură! Fa maică, da' de treaba asta cu chitia lu' taicu' ce zice?

Mama: Că iăl zăce că așa cum Dumnezău are lucra-

rea lui pă pământ, așa are și ghiavolu' și că el crede și nu crede, da' nu poa' să zăcă adăvăru', că-l răspescăia di la Slatina și-l lasă fără parohie.

Natalia: Deci trebe să ne ocupăm noi, cum știm din bătrâni, ieste?

Mama: Io așa zîc, și zîc s-o facem în noaptea asta, că de mâine vin toate neamurile și ne-am dus.

Mihai: Și ce mai exact tre' să facem?

Mirela: Zi, mamă.

Mama: Păi un țăruș dă dud hiert în 99 dă cățai dă husturoi, scobit în iăl și băgat o cruciuliță d'argint ș'un dinte dă babă ne'ncepută.

Mihai: Ce'aia?

Mirela/ Natalia: Ce z'săși?

Mama: Da, maică, un dinte de babă nămaritată și cu fecioria'ntreagă.

Mihai: Doamne, Doamne, cu ce ț'am greșit de m-ai aruncat în familia asta? Și ce mai trebuie mama, ai, hai zâi, că io cred că tata și-a bătut joc de noi să n-avem liniște nici după ce n-o mai fi viu, nu trebuie ceva moaște de sfinți puse în țărușu' ăla?

Mirela: Taci, bă, nărodule.

Mihai: Ce să tac, fă, ce să tac, că și dacă acceptăm că suntem dobitoci și facem păgânia asta, unde dracu' găsăști dinte de babă virgină? Oameni buni, suntem în secolu' 21, nu găsăști virgine peste 14 ani.

Natalia: Șș, că ne-aude lumea d-afar'.

Mama: Ar fi o vareantă...

Natalia: Zii.

Mama: Țăta Floarea lu' Snagoveanu.

Natalia/ Mirela/ Mihai: Ptiu.

Costică: ...

Mirela: Ūu, Doamne, ia-mă, pă fă mamă, aia mai are un sângur dinte-n gură și pormă, ești sigură că ie fată mare?

Mama: Ie, mama, ie, că a mai dat acu' zece ani un dinte, când a murit Lenuța lu' Vlăduțu, că și ia tot cu chitie a fost.

Mirela: Păi și asta-nsamnă că era fată mare?

Mama: Nu, mamă, da' n-a bântuit pă nimeni pân' sat, deci sigur era bun dintele.

Mihai: Măi familia mea din secolu' trecut, uite ce scrie despre chitie, vă lămuresc să terminăm odată cu bazaconiile astea, să-l lăsăm în pace pe taicu', zice că... (*citește de pe telefon*) „Așa-zisa chitie, cu denumirea în limba latină *Caput galeatum* (tradus ad literam cap cu cască/coif) reprezintă o bucată de membrană rămasă din sacul amniotic care acoperă capul și fața unui nou-născut și nu prezintă niciun fel de pericol pentru copil, fiind imediat după naștere îndepărtată de medic/moașă.”

Natalia: Pă', fa mama, n-a mai murit, c-asta era bătrână când ieram io mică și vorba aia, acu' io sunt bătrână.

Mama: Nu, nu, n-a murit.

Mihai: E clar, asta ne-ngroapă pă toți, baba Floarea și Iliescu, ăștia sunt din generația tutankamonilor, așa cum voi sunteți generația decrețeilor.

Mirela: Zăcea lumea când ieram aci în sat de